

Pantáta Bezoušek.

O jeho radostech i starostech vypravuje: **KAREL V. RAIS.**

Shodiv svrchní oděv, klekl u postele, ruce opřel o pelest, hlavu položil do dlaní a klečel dlouho.

Po hodné chvíli vedle v ložnici cupaly drobné tiché krůčky k dědečkovým dveřím.

"Mami, už spí," polohlasně pravil Miciň hlásek.

"Už spí," dotvřovala Fína.

"Poďte, děti, poďte!" pobízel matka.

"Aje, ten má vestičku a tabáček," přítulně echechtala se malička.

"A říká, že je v Blaníku a chce se spláchat do škopíška—chichi—chí—"

"A fajičtu má!"

V dědečkově pokoji byla již čirá tma, ale pantáta ještě slyšel všecko. Ruce máje na prsou sepjaty, v myšlenkách se modlil a těm dětem se usmíval...

III.

Pantáta Bezoušek si ani té noci nepolíbival; usnul sice záhy, ale po půlnoci hezkou chvíli ponoceoval, a k jitra, ještě za úplné tmy, nemohl již oči zamknouti.

"Jsem starý pařížek, jaká pomoe!" vyřítal si. "Už ani to spaní na mne kale nejde, bude myslím, čas kohoutky pástí."

Když oknem počalo do pokoje plynouti přerá šero, ještě sice velmi temné, ale věstící blízkou ranní, začal se ho zase zmocňovati smutek. Zdálo se mu, že je zde zavřen jako pták v kleci a že marně by křičel. Smutno tu bylo, ani vítr nezabučel, ani kohoutek se nezval — u nich doma po celé vesnici zpívali; pantáta vždycky posloucheval, kdy začne jejich, kdy Kabelákův nebo Syrovátkův — znal je všechny po hlase.

Čím více přibývalo světla, tím více rostla i touha jeho po vzdálené světelnice, zejména okénkem v dával domácí zahrádku se všemi stromy, olšovi kolem struhy, topoly na návsi, ehalupy, a slyšela val slepiec, husy, vrabce, holuby a konečně i lidi, drobné i velké.

Tam doma v ehalupě jistě už budou vzhůru — aspoň Bára; Váša, nevstal-li dosud, jistě už se probouje. Mladá ona dala krávnám, zapadla, přistavila na snídání a snad dokonce má již podojeno.

Každým rámem tak šukávala ehalupou, dědeček těm krokům jejím úplně zvykl, a když teď zavřel oči, napadlo mu, že každou chvíli musejí kroky její zadupati na síni, zarupati po schodech na půdu.

Ale bylo ticho — jen chvílemi z daleka dunělo, to když těžký vůz projížděl ulicí. "Zatrachtílá Praha, ta se dlouho neprobírá!" bručel si pantáta pokaždé, když ozvala se hodinová kukačka.

Konečně na dvoře zarachotil vůz a ozvaly se lidské hlasy.

Nono, už se to hýbe, myslil si dědeček. Ale ta holka vedle spí, jako když jí potopí; kdo by to řekl, taková se zdála šperka a tak dlouho je v limbu.

V pokoji bylo již bledé šero, tak že podobizna nebožky panimámy počínala prohlížeti, když konečně i z kuchyně přiletěl pleskavý zvuk tlapatů na podlahu, hluboké vzdechnutí, šustot šatů, tiché kroky bosé nohy, rachot dvířek u kamen a tlukot polmek.

"No, děle se válet nebudu, hanba by to byla!" povidal si v myšlenkách dědeček a vyhoopnul se na podlahu, navlekl nohavice, z trublice vyndal a obul hačkory; ošpliehnul se trošku, přičlál si vlasy, přihlídl je do skráni, natáhl si hodinky a vystoupil na židli řádi velké.

"Dobře jí kukala, eelou noe i ve spaní jsem tě slyšel," seřpal.

"Tak, teď at děláte dobrotu!" — bručel slézaje, a uvázav si šátek natáhl vestu, klekl u postele a zase dlouho se modlil. Pohybuje zapadlými rty zadíval se chvílemi na podobiznu, nyní již hodně zretelnou, a kýval na ni hlavou, jako by a si v myšlenkách mluvil.

Pokřičovav se povstal a po špičkách kradl se ke dveřím do kuchyně. Pootevřev strčil hlavu do chvátka a přítulně zavítal. "Dej Pánbůh šťastné dobré jitro, Františku!"

"Ruku libám, starý pane, co pak že ještě nespíš, vždyť je an-

ta šest!" odpovídala mu služka. Tvář i vlčká oční měla velmi zčervenale.

"Však, namoutě milou, sotva šest! Kdo pak má tolik hodin přežít!" vykládal vstupiv. "Ale poslouchejte, holka, s tím libáním ruky mne ani nezlobte, je to dost hanba, že onikáte!" stoje až u ní brozil.

"Proč pak, starý pane, to by bylo pěkné!" bránila se.

"Protože tak — sláma mi z každé boty kouká!"

Fína podívala se mu do tváři a musela se usmáti, jak měl červená líčka a jak mu očka svítala.

"Odkud pak jste?" ptal se jí.

"Já až ze Zachrudimí," odvětila a mávla rukou, naznačující tak tu dálku.

"Z města — z vesnice?"

"Z vesnice, a z jaké malé — maminka je tam v baráku na podruží."

"No, tak vidíte, a budete mi říkat ruku libám! Komu se to tady líbí, at se mu to říká — ale nne, dědka starého, by Pánbůh musel za tu marnost trestat!"

"I jdou, jdou to by ani nesměli být v Praze. A jak pak se vyspali?"

"I čerňáka jsem se vyspal. — ležel jsem na dřevě plachtě."

Fína nechtala práce u kamen a podívala se na dědečka, jenž si klidně sedl na stoličku pod oknem, podepřel si bradu a hleděl na podlahu.

"Poslouchejte, Františku, dejte mi sem kartáče a mazadlo, pomůžu vám s těmi botami," povidal klidně.

"Co by jim tohle napadlo, starý pane," odvětila skoro ustrašená.

"A kakrahelte, co mám dělat? Snad jsem neměl v pokojíčku sešívat kouty tak dlouho, až se celý dům probudí?"

"Ale starý pane, já bych měla mrzutost! Co pak by to bylo, aby mazali boty?"

"A co pak si myslíte, osobo, že jsem jen přebíral hrozinky? Něco jsem se hnoje nanakládá — pěkně bos, bez kabátu a bez vesty — a co trakařů jsem převozil! Dejte mi jen kartáče a mazadlo, však já si to s Mářinkou už spravím."

Fína vidouce nezbyti, šla k alnáře a podala pantátovi, čeho si přál. Rozevřev krabičku leštědla, počal veselě mazat a leštit.

"Tak už taky máte jen maminku?" ptal se mezi prací.

"Už jen maminku — tatínek je v zemi dvanáct roků," odpovídala Fína.

"Jestli pak vás paní taky někdy pustí domů?"

"Lonského roku mne poslala a sama mi dala na cestu, abych zas maminku viděla."

"No, však proto, srdce má každý. Jste tady už dlouho?"

"Teď na jare budou tři roky."

"To je hezké, že se tak držíte; když já jsem býval doma, to nebožtík tatínek měl na půlstatku děvečku od desátého roku až do smrti, ještě nebožtík bratr jí dědil. Byla jako naše, nikdo by byl neřekl, že je to naše děvečka, ke stolu šla s námi a všeho dostávala stejně. Ale taky jednala a starala se, jakoby byla z rodu," vypravoval pantáta. Náhle však se dal do smíchu: "I plachšakuleněká botička — to bude té maličké, ne?" a drobnou botičkou máje na dvou prstech navleknoutou, ukazoval jí Fína.

"Finišína," přisvědčila.

"To je noha — to je noha," echechtal se. "člověk by se z té botky ani nenapil."

Na dvoře do předsíně někdo zabouchal a Fína běžíc ven povídala: "Mlékařka!" Vrátili se, přinesla dva naplněné hrnky.

"Zač pak berete mléka?" ptal se dědeček.

"Za patnáct smetany a za deset mléka," odvětila služka ukazující, jak vysoko jsou hrnky naplněny.

"Fí!" zahvířel si na prázdno — "to by se u nás dostalo za deset a možná lepší. A poslouchejte, Františku, zač pak platíte lot kávy?"

"Čtyři krejceary."

"Mno, to bude jako u nás, ale bude ona po chvíli lepší. A zač je libra cukru?"

"Ten nejlepší za jedenadvacet." "Tak se podívejme — to u nás ne zrovna nejlepší za třináctacet. A potom se řekne Praha! A co pak petrošku?"

"Kilo za dvaadvacet."

"Ale to vám potrvá?"

"Na celý týden nestačí —"

"To je hrůza — my ho za měsíc nespálíme!"

Tak dědeček pomalu Fínu vyzpovídal o celém zdejším hospodářství. Několikrát odběhla od poltny, brala mu kartáče a botky pravě, že ostatní již dodělá, ale nepopustil, leštil, až všechny kusy domácí obuvi stály v dlouhé řadě a leskly se jako sklo. V kuchyni bylo mu velmi příjemno. Fína uklidila, utřela praech, a s plotny počala se rozlévat silná, lahodná vůně kávová, jež s mlým teplíčkem pěkně rozechvívala.

"Kdo pak všechno tady ostává, Františku?" dědeček zase vyzvídal.

"Ani jím, starý pane, pořádně nepovím, tady se lidé o sebe tak nestarají jako na venku, a není to ani možná, žije jich pod každou střechou celé houfy," odpovídala děvka.

Dědeček zasykl.

"Všecko jiná! Já tamhle u nás znám lidi na dvě hodiny eesty!"

"I to já u nás taky, ale tady je člověk potkává a neví ani, jsou-li z domu nebo nejsou. Když oni se umozí každou chvíli stěhujou."

"Bože, Bože, u neapadne jím, že potom ty děti jejich nemají nikde opravdu doma, a když přijdou do světa, nevídí ani, na který koutek vzpomínat?" lítostně pomařičkal a složiv ruce na záda, zvolnil, něčím přecházel po kuchyni.

"A to pořádku ještě nevstávají?" povidal po chvíli a zavřev hlavou, pokračoval: "Je ona Praha zvyklá ponoceovat a ráno se, myslím, neuzně probudit."

"Milostpaní teď už vstane, milostpán za chvíli za ní, ale děti, až se probudí, milostpán říká, a-bysme jim přáli, čeho užijou teď za dětinství, to že jim zůstane — Miceňka půjde po vageacích do školy a bude mít konec."

"Inu, jím, ale ranní hodinka nad zlato!" řekl dědeček a vytáhnou cibulku, srovnával je s kuchyňskými hodinami, jejichž žluté kyvadélko pod porcelánovým číselníkem ryhle tikalo. "Jde vám to tady trochu pozdě — raději to spravím hned!" a již stál na židli a posunoval ručičku.

"Víte, co, Františku," povidal slézaje, "teď vám nadělám trochu třístek, abyste měla na zátop."

Když služka opět odjírala, šel, vybral si náručku topáněk a vrátil se zase ke stoličce; chtěl polínka složit zticha, ale při největší opatrnosti vysypala se mu s hodným rámusem.

"Ejeje! já jsem neška!" seřpal a třepal prsty ve vzduchu.

"nadělám rámusu za dva!" Sednuv, vyndal svůj zavírák a dal se do díla.

"Zač pak je tady sáh dříví," — zavítal, zálibně štípaje.

"To jím taky nepovím, milostpán to ani tak nekupuje; tuhle přes několik domů v ulici je krámk s dřívím a uhlím, a ten uhlíř nám ho vždycky trochu navozí; když je to tam, přiveze zas, už takhle naštipané."

"Mhm — hm — to je chyba, to je chyba! Takový člověk si napačítá krvavě peníze. Proč pak se nekoupí pořádný sáh a nedají si to naštipat! V tomhle není kařý rozum — to já až do dneška sám chodím do lesa, nejlepší hranice vyberu, na kanecláři zaplatím. — Váša to odveze, a potom doma štípáme. To je krása, když se polepa sežou a když se potom štípou polínka jedno jako druhé, každé jako kousek nakrájeného koláče makového."

Fána z těch pantátových slov i z radostné tváře jeho zrovna tu rozkoš etřila.

"Kdyby tady byly lesy!" usmála se, a z očí vytlily se jí ehumáče toužících paprsků.

"No, pravda, lesy tu nejsou, to jsem pozoroval, ale snad přece nějaké slady!"

Venku zabrkala klíka.

"Nasé Kocourková jde," prohodila služka a chvátala otevřít.

Kocourková byla malá babka, široce nabalená; měla drobné, tékavé oči a v tvářích hráli jí každá sval. Přiběhala se v šamývých hačkoriích, a než se pantáta nadál,

ehytila mu ruku a mlaskavě jí políbila.

"I pěkně vítám, milostpane, do Prahy; podívejme se, starý milostpán je jako kořínek, to ona byla radost z dědečka, já vím, že dětičky skákaly jako srnky," břebentila všecka se kroutila a úlisně hleděla na pantátu.

Ten překvapen prohlédl si ji od hlavy k patě, podíval se na Fínu, a pohled velmi mu zvažněl. "Slyšíte, osobo, tohle mi vlektrát nedělejte," pravil přísně a povzněl žulibanou ruku; "taky nejsem žádný milostpán," dodal ostře.

Babka zavřela se rozpaký a ehtěla odpřítat.

"Jak jsem povidal!" ukončil to pantáta a hleděl si zase jen polínka.

Kocourková počala pobíhati kolem kamen nevědouc, čeho se ehytí.

"Jsem zrovna jako omámena," břeptala, "— tak nejdřív pro tu vodičku!" a již zase chvátala z kuchyně.

Dědeček podíval se na Fínu, zakroutil hlavou, ale neřekl slova, neboť paní doktorová právě veházela z pokoje.

"I pro pána — náš tatínek je už vzhůru — dobré jitro!" volala srdeleně.

"Dej Pánbůh dobré jitro — zvyk je zvyk, milá Mářinko!" n-přimně odvětil.

"Snad byste, tatínku, nedělal třístky?" zavítala paní.

"Starý pán, milostpán, jináč nedal, i boty sám dal do pořádku," horlivě vypravovala služka.

"Div jsme se spolu neseprali," začehchtal se dědouš a potměšile mrkl na Fínu.

"Tatínku, tatínku! Snad jsme vás nezvali do Prahy abyste tu štípal dříví a čistil boty?" směje se kárala paní.

Pantáta poskřáhal se za nehem.

"Ně platno, Mářinko, Praha at si leaší, mne už nepředělá. Přeležet jsem to nemohl, dočista zahálet neumím, na modlení z knížek byla tma, a petrošky spálíte tak dost, natož abych ještě já ubíral!" rozkládal důrazně.

Po těch slovech bylo chvíli ticho; paní plaše pohleděví na dědečka, obrátila se ke kamnům a doehystávala kávu, Fána uklízela po kuchyni.

Pokračování.

Cesta ku štěstí.

Dobré zdraví jest cesta ku štěstí, ale zdravím nemožno nazvatí člověka stíženého záepou a jaterními neduhý. Tisíce osob napravily takový stav užíváním Severových Pílupek pro játra. Účinek jejich je lahodný, přirozený. Vyléčí každou záepu, žloutenku a různé jaterní nemoece, jejich příznaky jsou: nepřijemný dech, závrát, nadýmání, potažený jazyk, eklivost od žaludku a sklíčenost mysle. Zasluhují, abyste jich zkusili; pro své zdraví začněte je užívati ještě dnes. Na prodej v lékárnách; cena 25 etů. W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Ia.

Frank J. Sluněčko,
z čísla 1418 již 13. ul.
(přítmo proti Pokroku 24pau)
Počínaje dnem 1. března 1910, t. r. vyprodá

veškeré zásoby obuvi a celé zařízení do obchodu za kupní cenu!

Báječná příležitost k lacinému nákupu. 31x8

COPENHAGEN SNUFF
Záruka jak za prodej tak za čistotu.

Jsmo ochotni vyměnit, dovoneé na útraty zákazníka, (podle našeho ceníku) tento balík „Copenhagen Snuff“ za kterýkoliv z našich druhů šňupavého tabáku kdykoliv před vypršením povolené k tomu lhůty, pakli nebyl tento šňupavý tabák poškozen, co vyšel z naší továrny. Jen jediný balíček se vymění, o demž důlno nás zpravit i když jsme byli povolili vrácení zboží, než bylo posláno.

COPENHAGEN SNUFF jest zhotoven z nejlepšího, zralého, libovonného tabákového lupene, k němuž jsou přidány jen takové příměsky, jaké jsou součástími přirozeného tabákového lupene, a špině čistě voně vřítalky. Zpracováním šňupavého tabáku podřil tento dobrý vlastnosti přirozeného tabáku, kdežto hořkost jeho a kyselina se vyloučí.

„Copenhagen Snuff“ jest nejlepší tabák na světě jak pro žvýkání tak pro šňupání.

American Snuff Company

Shora uvedená záruka nachází se v každé bedně „Copenhagen Snuff“.

Způsob zpracování šňupavého tabáku jest vědecká příprava těloš k upotřebení. Znamená pro tabák, co vaření pro potravu, arob kvaliten pro vino. Copenhagen Snuff užívá se otavřítě ku žvýkání. Co jsmož žní tabáku euhovává svou silu pohotově a upotřebení jeho se vyznačí, poněvadž dle vytrvá. Nenil-li k dostání v obchodech ve Vašem eoseobství, jsmo hotovi zaslati za pravidelnou cenu, přelom zaslanou, do kteréhokoliv místa Spojených Států, v jakémkoliv pořadovaném množství „Copenhagen“ v šustových krabičkách.

AMERICAN SNUFF COMPANY, Dept. S., 111 Fifth Avenue, New York, N. Y.

Martha Washington Comfort Shoes

Přirozené pohodlí znamená nositi vkusné Martha Washington pohodlné střevíce. Padnou jako rukavice a zabezpečují klid a oddech. Žádné kufříčky a tkaničky. Obouvají se jako šlipersy. Pružné sprany jsou zárukou toho, že padnou při každém kroku. Nikdy se nedovíte o tom jak obuv může být pohodlnou a vzhlednou, dokud nebudete nositi **MARTHA WASHINGTON COMFORT STŘEVÍCE.** Stryčte se padlík, jenom přirozené a původní jsou označeny jmény Martha Washington a Mayerova ochrannou známkou na podševi. Zamítajte náhráky. Váš obchodník je prodává, ne-li dopište nám.

F. MAYER BOOT & SHOE CO. Milwaukee, Wis.

THERE IS SOMETHING AESTHETIC ABOUT GOOD WHISKEY, SOMETHING AESTHETIC AND INSPIRING. AN EMINENT CHEMIST.

HIGHLY MATURED IN WOOD BOTTLED IN BOND

MILER'S PURE RYE WHISKEY

STANDARD DISTILLING & DISTRIBUTING CO.
The Willow Springs Distillery
DISTILLERY No. 1 - DIST. OF NEB
GUARANTEED UNDER ALL PURE FOOD LAWS

UNDER THE PURE FOOD LAW ONLY "ALL RYE" WHISKIES CAN BE LABELED "PURE RYE"

Dobré pivo jest lék

Plzeňské pivo v láhvích z pivovaru **FREMONT BRW'G CO. FREMONT, NEB.**

Jest vařeno z nejlepšího sladu a z českého chmele. Toto pivo obsahuje pouze tři procenta líhu a proto jest všeobecně oblíbené a odporučené lékaři. Pakli se chcete posilnit, objednejte si je!

Frank Svoboda, umělecký závod

POMNÍKOVÝ

11. a William ul., Omaha, Neb.

Jelikož jsem zakoupil nové místo na jižní 13. ulici a budu se toto jaro stěhovat, vyprodávám celý sklad pomníků na 11. ulici úplně pod cenu. Přijďte si vybrat, dokud zásoba stačí, neb mi píše. Telefon Douglas 3444.

JOSEF KAVAN, pozemkový a pojišťující jednatel.

má vždy po ruce výběr majetku v Omaze a So. Omaze. — Pro ty, kteří kupují majetek na výhled, má vždy zvláštní boragan po ruce. — Chcete-li něco koupiti, nempomeňte jej navštívit, jakož i potřebujete-li pojištění proti ohni. — Má státní jmenování, které jej opravňuje, aby jako jednatel provozoval pojišťující obchod ve státu. Jest jednatelem STATE INSURANCE CO., Omaha, jedné z nejvládnějších pojišťujících společností proti ohni. Potřebujete-li pojištění proti ohni, máte-li majetk na prodej, neb ehteče-li koupiti majetek, obraťte se na

JOSEPH KAVAN, 2709 South 19th Street, OMAHA, NEBRASKA.

COPENHAGEN SNUFF
Záruka jak za prodej tak za čistotu.

Jsmo ochotni vyměnit, dovoneé na útraty zákazníka, (podle našeho ceníku) tento balík „Copenhagen Snuff“ za kterýkoliv z našich druhů šňupavého tabáku kdykoliv před vypršením povolené k tomu lhůty, pakli nebyl tento šňupavý tabák poškozen, co vyšel z naší továrny. Jen jediný balíček se vymění, o demž důlno nás zpravit i když jsme byli povolili vrácení zboží, než bylo posláno.

COPENHAGEN SNUFF jest zhotoven z nejlepšího, zralého, libovonného tabákového lupene, k němuž jsou přidány jen takové příměsky, jaké jsou součástími přirozeného tabákového lupene, a špině čistě voně vřítalky. Zpracováním šňupavého tabáku podřil tento dobrý vlastnosti přirozeného tabáku, kdežto hořkost jeho a kyselina se vyloučí.

„Copenhagen Snuff“ jest nejlepší tabák na světě jak pro žvýkání tak pro šňupání.

American Snuff Company

Shora uvedená záruka nachází se v každé bedně „Copenhagen Snuff“.

Způsob zpracování šňupavého tabáku jest vědecká příprava těloš k upotřebení. Znamená pro tabák, co vaření pro potravu, arob kvaliten pro vino. Copenhagen Snuff užívá se otavřítě ku žvýkání. Co jsmož žní tabáku euhovává svou silu pohotově a upotřebení jeho se vyznačí, poněvadž dle vytrvá. Nenil-li k dostání v obchodech ve Vašem eoseobství, jsmo hotovi zaslati za pravidelnou cenu, přelom zaslanou, do kteréhokoliv místa Spojených Států, v jakémkoliv pořadovaném množství „Copenhagen“ v šustových krabičkách.

AMERICAN SNUFF COMPANY, Dept. S., 111 Fifth Avenue, New York, N. Y.